

РЕШЕНИЕ

№ 1236

гр. София, 22.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 14.12.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8637** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл.228 от Административно – процесуалния
кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от Закона за административните
нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Ж. Ю. Т. от [населено място], срещу Решение
по нахд № 914 836 / 2011 г. на Софийски районен съд, Наказателна колегия, 110-ти
състав, с което е изменил частично и потвърдил в оstonалата част Наказателно
постановление /НП/ №36740/25.04.2011г., издадено от началник на АНД при отдел
„Пътна полиция” на СДВР. В касационната жалба се излагат доводи за наличие на
касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК – неправилно приложение на
закона, изразяващо се в неправилна преценка на поведението на касатора и съответно
на това неправилни правни изводи на съда. Искане се от съда да постанови отмяна на
обжалваното решение.

Ответникът по касационната жалба -СДВР, не е представляван по делото и не е
изразено становище по основателността на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Димитров дава
заключение за неоснователност на касационната жалба, а решението като правилно
и законосъобразно – да бъде оставено в сила.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла

на чл. 219, ал. 1 от АПК.

След като се запозна с доказателствата и обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ. Разгледана по същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

От фактическа страна районният съд е приел за безспорно установено, че на посоченото в постановлението място, дата и час, касаторът е управлявал товарен автомобил, като при маневра на заден ход е реализирал леко пътнотранспортно произшествие (ПТП) - чрез съприкосновения в стоящия зад него автомобил на свидетеля Л., след което е напуснал мястото на произшествието, а свидетелят Л. сигнализирал органите на КАТ, които след като извършили оглед на автомобила, взели обясненията му, издирали касатора и изискали декларация от него, приели посоченото по фактите, за което съставили акт за установяване на административно нарушение, въз основа на което било издадено и обжалваното пред първата инстанция НП.

Така изложената фактическа обстановка е приета за установена от събраните в хода на съдебното следствие доказателства – съдържащите се в административно-наказателната преписка писмени доказателства и от показанията на свидетелите И. – съставил протокола и документите за ПТП, протокол-скица и докладна записка, приел декларацията на свидетеля Л., свидетеля К. – актосъставител и свидетеля Л. – другият участник в ПТП.

При така установеното от фактическа страна, СРС е приел, че обжалваното пред него НП и АУАН са издадени от компетентни органи и в съответствие с изискванията на ЗАНН, като не са допуснати нарушения и на процесуалните правила в производството по издаването им.

Направил е извод за съставомерност и на двете деяния – в нарушение на чл. 40, ал. 2 ЗДвП за маневрата на заден ход и нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“, за причиненото ПТП, което напуснал, както и извършването им от касатора при форма на вината - при умишъл, приел е и правилно приложение на санкционната норма по чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП вр. с нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП, но поради кумулативност надвете деяния, последното следвало да бъде над законоустановения минимум, по които съображения е изменил НП като е намалил наказанието по пункт втори от глоба в размер на 150 лв. И лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца на глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец, като е потвърдил НП в останалата част – за наложена глоба в размер на 20 лв. на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 ЗДвП за ПТП, настъпило поради нарушение на чл. 40, ал. 2 от същия закон. Последната санкция е наложена в минимален размер.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното НП, подлежащо на съдебен контрол. Така постановеното от районния съд е и законосъобразно, не е налице релевираното с касационната жалба основание за отмяна. Фактическите констатации и направените въз основа на тях правни изводи за законосъобразност на обжалваното НП са

правилни и обосновани. На основание чл.218,ал.2 АПК, касационната инстанция следва да се произнесе само по наведените с жалбата касационни основания, като за валидността и допустимостта на решението както и съответствието му с материалния закон, следи служебно.

Касаторът е съзнавал, че е допуснал ПТП и е напуснал същото, с оглед на което при тези обстоятелства правилно е прието за осъществено от обективна и субективна страна състава на посочените в АУАН и НП нарушения при форма на вината - умишъл, като не е ангажирал доказателства за опровергаване на фактите, възприети от административно-казоваия орган и контролните органи, нито съгласно чл. 60, ал.1, изречение второ от ЗАНН, нито впоследствие в хода на съдебното следствие. С оглед на това са неоснователни твърденията, че деянието е установено само въз основа на свидетелските показания на другия участник в ПТП, доколкото и самият касатор е декларирал непротиворечащи на изложените от св. Л. факти пред контролните органи преди съставянето на АУАН.

Действително, в НП не е обоснован по-високия размер на наложената санкция за нарушението по чл. 123, ал.ал.1, т. 3, б. „в“ ЗДвП, с оглед на което правилно СРС е намалил глобата и срока за лишаване от правото.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че съдът неправилно е преценил поведението на касатора за настъпилото ПТП и на св. Л.. Приетите доказателства по делото пред първата инстанция не сочат на различен извод от приетото в мотивите на решението за извършване на нарушението при форма на вината умишъл, изводите на съда са правилни. Не се сочат нови доказателства, а съдът е събрал и обсъдил такива в полза на обвинителната и защитната тези, с което е изпълнил задължението си за пълно и всестранно изясняване на фактите по делото. Освен това другите разпитани свидетели са извършили оглед на автомобила на Л. непосредствено след ПТП, взели са лично обясненията на касатора и този свидетел, след което са формирали изводите си за деянието и вината на касатор при съставянето на АУАН, в който осмисъл същоите имат и непосредствени впечатления за поведението на участниците в ПТП.

Неправилно е твърдението, че не е обсъден чл. 28 ЗАНН, макар и в решението да не са изложени изрични доводи, приложимостта му е изключена, тъй като е прието, че по второто нарушение санкцията следва да бъде наложена около минимума. За допуснатото ПТП чрез маневра на заден ход, наложената глоба е в минимален размер, а тъй като деянието е причинил ПТП, същото не следва да се обсъжда като маловажно, тъй като е засегнало другия участник в ПТП, който е сигнализирал органите на КАТ.

По тези съображения, като е приел, че касаторът е извършил от обективна и субективна страна състава на посочените като нарушени в АУАН и НП правни норми, и е изменил само по размер втората санкция и е потвърдил НП в останалата част, СРС е приложил правилно материалния закон и е постановил законосъобразен съдебен акт.

С оглед на изложеното, решението на СРС следва да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно, не са налице касационни основания за отмяната му, в това число и такива, за които съдът следи служебно, а касационната жалба е неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, предл. първо, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, IV-ти касационен

състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение по н.а.х.д. №14 836/2011 г., постановено от
Софийски районен съд, Наказателна колегия, 110-ти състав

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.